

Hồi 21

Kẻ Phong Tình Hại Bởi Phong Tình

Phong Tình Cổ Thi sầm sập bước vào thư phòng của Á Tiên. Lão đóng sập cửa lại:

- Á Tiên!

Phong Tình Cổ Thi thấy tấm rèm che tròng kỷ không nhích động liền cau mày:

- Lão phu về sao nàng không ra đón mà cứ nằm ù trên tròng kỷ vậy?

Tấm rèm được vén lên và đôi chân trần của Á Tiên thả xuống. Phong Tình Cổ Thi nhìn đôi chân thon nhả với làn da trắng như bông buổi của Á Tiên mỉm cười.

Lão bước đến đôi chân trần của nàng, ngắm nhìn rồi ngửa mặt phát ra tròng tiểu ngạo cuồng nhiệt.

Lão cắt tròng cười, đưa tay vén rèm nói:

- Nàng tính giở trò gì với lão già này đây?

Phong Tình Cổ Thi vén rèm. Á Tiên ngồi trên tròng kỷ. Trên người nàng chỉ có một mảnh lụa trắng mỏng tang, mỏng đến độ ngỡ như mảnh lụa đó chỉ được dùng để làm nền tô điểm thêm sự gợi cảm cho những đường con của cơ thể.

Á Tiên chớp mắt nhìn Phong Tình Cổ Thi:

- Lão nhân gia có thu nạp được gã Hàn Quân Đạt không?

- Đáng lẽ gã phải dâng cho ta ngọn tiểu hắc kỳ, nhưng...

Phong Tình Cổ Thi lắc đầu:

- Bỏ chuyện đó đi, ta gặp lại nàng là tốt lắm rồi.

Phong Tình Cổ Thi ngồi xuống bên Á Tiên. Lão choàng tay qua bờ vai thanh tú của nàng.

- Nàng đợi lão ma này phải không?

- Á Tiên không đợi lão nhân gia thì còn đợi ai nữa chứ.

- Lão phu biết nàng đợi lão phu mà.

Phong Tình Cổ Thi vừa nói vừa kéo ghì Á Tiên vào sát người lão.

Á Tiên bẽn lẽn nói: "Lão nhân gia tính bóp nát thân thể Á Tiên đó à?"

- Ý... lão phu đâu nỡ làm như vậy.

Phong Tình Cổ Thi vuốt dọc tay theo sống lưng của Á Tiên. Nàng thoáng rùng mình, co rúm người lại. Chính sự rùng mình của Á Tiên khiến Phong Tình Cổ Thi hứng khởi bật cười khàn khàn.

- Nàng đúng là một nữ nhân mà lão phu rất tâm đắc đó.

- Lão nhân gia tâm đắc, thế có để tình cho Á Tiên không hay cũng như những con bướm tìm hoa sau khi hoa tàn thì lại tìm đóa hoa khác.

Phong Tình Cổ Thi sa sầm mặt:

- Bậy nè. Lão phu đối xử với nàng như thế nào nàng biết mà. Bất cứ gã nào trên giang hồ mà dám bức hiếp nàng thì lão không tha mạng đâu.

Á Tiên dựa đầu vào vai Phong Tình Cổ Thi:

- Thật không?

- Lão phu đã nói thì không bao giờ ngoa ngôn.

- Nhưng nếu lão nhân gia có chuyện phải đi xa thì ai sẽ bảo vệ cho Á Tiên chứ.

- Ờ... Chuyện này thì lão phải tính thôi, mà sao nàng hỏi ta câu đó?

Á Tiên quay sang đối mặt với Phong Tình Cổ Thi:

- Nếu như lão nhân gia đi xa, mà người bảo vệ cho Á Tiên võ công non kém thì mất mặt cho Á Tiên quá.

Phong Tình Cổ Thi cau mày:

- Thật ra đã có chuyện gì xảy ra ở đây?

- Á Tiên muốn hỏi lão nhân gia, Thường Luân công tử có phải là đệ tử chân truyền của lão nhân gia không?"

Phong Tình Cổ Thi cau mày, lắc đầu:

- Không phải, Thường Luân đã xúc phạm tới nàng à?

Á Tiên lắc đầu:

- Không, nhưng y không thể đỡ nổi một thức một chiêu của Vũ Văn Tiểu Vĩ khiến cho Á Tiên then cùng quần hào, bởi Thường công tử là đệ tử của lão nhân gia.

Phong Tình Cổ Thi bật cười:

- Thế mà ta cứ sợ có chuyện hệ trọng.

Phong Tình Cổ Thi vuốt nhẹ bờ vai thon thả của Á Tiên. Lão trầm giọng nói:

- Thường Luân mang tiếng là đệ tử của ta, nhưng đối với gã, ta chỉ coi như một tên nô bộc trung thành.

- Lão nhân gia không truyền thụ võ công chân truyền cho Thường Luân?

Phong Tình Cổ Thi gật đầu:

- Võ công của ta vốn lợi hại vô cùng, ngoài ra còn có tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong, được như vậy không phải một sớm một chiều là có thể tự thành mà phải bỏ biết bao công sức khổ nhọc mới đăng hồ hầu, làm sao ta truyền lại cho ai được.

Phong Tình Cổ Thi nâng cằm Á Tiên:

- Sao nàng lại hỏi ta điều đó?

- Vì Á Tiên thấy lão nhân gia đấu với chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ. Chỉ cần lão nhân gia động thủ là chủ nhân tiểu hắc kỳ đã đại bại, còn Thường Luân là đệ tử chân truyền sao non kém quá nên thắc mắc.

Phong Tình Cổ Thi cười mỉm nhìn Á Tiên nói:

- Tên đệ tử Thường Luân có bị giết chết thì ta kiếm tên đệ tử khác. Lão chỉ sợ mất nàng thôi.

Á Tiên bẽn lẽn:

- Á Tiên nghe Thường Luân nói võ công của lão nhân gia vô cùng độc hại, khó có kẻ sánh bằng, nhưng ngược lại Á Tiên cũng nghe các vị cao nhân kỳ sĩ kháo với nhau không có võ công nào mà không có nhược điểm.

- Tất nhiên rồi, võ công của lão cũng có nhược điểm chứ.

Á Tiên ngẩng mặt nhìn Phong Tình Cổ Thi:

- Nhược điểm của lão nhân gia ở chỗ nào?

Phong Tình Cổ Thi cau mày:

- Sao nàng lại hỏi nhược điểm võ công của ta?

- Á Tiên muốn thử coi có đúng như lão nhân gia nói không.

- Đầu có được.

Á Tiên sa sầm mặt:

- Lão nhân gia nghi ngờ Á Tiên không tốt với lão nhân gia phải không?

Phong Tình Cổ Thi lắc đầu:

- Không không, lão không nghi ngờ nàng đâu, nhưng nói ra điều đó sợ có người bất ngờ đột nhập vào nghe được thì kệt cho ta lắm.

Á Tiên đứng lên khỏi tràng kỷ, thả gót sen đến đóng cửa cài then. Nhìn theo những gót chân của Á Tiên, Phong Tình Cổ Thi cảm thấy lòng mình rạo rục xuân tình. Khi Á Tiên quay người lại đối mặt với Phong Tình Cổ Thi thì lão bật đứng dậy bước thẳng đến trước mặt nàng.

Phong Tình Cổ Thi nuốt nước bọt rồi nói:

- Hôm nay ta mới biết Á Tiên của ta quả là một giai nhân đẹp nhất trong thiên hạ.

Phong Tình Cổ Thi vừa nói vừa đặt tay lên đôi vai của Á Tiên. Mảnh lụa mỏng sau cùng bị tay lão vuốt ra khỏi thân thể nàng.

Á Tiên vẫn đứng bình nhiên để Phong Tình Cổ Thi được no mắt ngắm nhìn thân thể chẳng một chút tí vết của nàng.

- Á Tiên, ta thích nàng lắm đó.

Á Tiên mỉm cười:

- Thiếp thì không thích sự vội vã của chàng.

Nghe Á Tiên đối cách xung hô, mặc dù Phong Tình Cổ Thi đã ngoài lục tuần, khiến cho lão khắp khối như mở cờ trong bụng.

Lão ôm ghì lấy Á Tiên:

- Ta biết, ta biết. Nàng muốn ta làm gì cho nàng nào?

Á Tiên nép đầu vào ngực Phong Tình Cổ Thi:

- Thiếp muốn làm chủ chàng.

- Làm chủ ta là sao?

Thiếp sẽ ân ái với chàng như thuở thiếp bắt đầu biết yêu, biết nhớ.

Phong Tình Cổ Thi ngửa mặt cười khàn khạch:

- Hay lắm... hay lắm. Nếu vậy ta càng yêu nàng hơn nữa.

Á Tiên bẽn lẽn:

- Nhưng thiếp sợ chàng phản ứng.

- Sao ta phản ứng?

- Nam nhân chẳng bao giờ muốn nữ nhân làm chủ thể xác mình trong lúc ái ân.

Phong Tình Cổ Thi như một con rối gật đầu:

- Nàng nói đúng, vậy ta phải làm sao?

- Thiếp sẽ đâm vào tinh huyết của chàng.

Phong Tình Cổ Thi cau mày.

Á Tiên nhìn thẳng vào mặt lão, rồi bất ngờ đẩy lão ra:

- Chàng ngại ngần sao?

Phong Tình Cổ Thi lắc đầu:

- Ấy, trong thư phòng này chỉ có ta và nàng, đâu có ngại.

Phong Tình Cổ Thi nhìn lại cánh cửa thư phòng, rồi quay lại Á Tiên. Y tự cởi trường y phô vòng ngực phẳng lì với lớp da mốc như da rắn.

Á Tiên mỉm cười, eo lả nép đầu và ngực Phong Tình Cổ Thi:

- Thiếp đâu biết tinh huyết của chàng ở chỗ nào.

- Phía dưới Đan Điền của lão đó.

Á Tiên nheo mắt:

- Chàng có sợ thiếp không?

- Không.

Á Tiên vuốt ngực thủ của mình dọc theo sống lưng của Phong Tình Cổ Thi. Cảm giác nhột nhột khiến lão ma ọ người, Á Tiên bật cười khúc khích. Tiếng cười của nàng nghe tựa như ngọc va vào nhau tạo ra những âm thanh nghe rất vui tai, Phong Tình Cổ Thi cũng cười theo nàng.

Tay Á Tiên lòn ra phía trước, nhắm tinh huyết của Phong Tình Cổ Thi thọc thẳng vào.

Lão ma co rúm người lại:

- Úi cha.

Á Tiền tiếp tục cười sau khi Phong Tình Cổ Thi cố tình thốt ra câu nói đó.

Phong Tình Cổ Thi nói:

- Nàng làm ta khó chịu quá.

- Nhưng chàng sẽ không nhúc nhích được nữa.

- Tất nhiên rồi, ít nhất phải qua nửa khắc thời thần ta mới tự hóa giải huyết đạo của mình được.

Á Tiền bán tính bán nghi, thọc ngón tay vào nách lão ma. Quả đúng như lão nói, Phong Tình Cổ Thi không thể nào nhúc nhích được mà chỉ la oai oái:

- Đùng mà, thôi đùng mà, nàng làm ta nhột quá, chịu không nổi nữa.

- Thế thì chàng hãy đánh thiếp đi.

- Ta đã bị nàng điểm vào tĩnh huyết, đâu nhúc nhích được.

- Thật không?

- Phải mất nửa khắc ta mới giải tỏa tĩnh huyết mà cử động được.

- Thiếp không tin.

Á Tiền vừa nói vừa véo vào đùi lão ma. Lão la lên:

- Úi cha, đừng làm vậy mà. Hèn chi nam nhân chẳng bao giờ dám để cho nữ nhân làm chủ thể xác mình. Ta đã lầm rồi.

Á Tiền biết chắc Phong Tình Cổ Thi không thể cử động được nữa liền bật đứng lên nhìn lão:

- Đúng rồi, lão đã lầm.

Đôi mày Phong Tình Cổ Thi cau hằn lại bởi lối xưng hô đột ngột thay đổi của Á Tiền.

Á Tiền choàng lại mảnh lụa, bước đến mở cửa thư phòng. Từ ngoài cửa, Thường Luân vận trường y thư sinh, đeo mang mặt nạ quỷ bước vào.

Y tiến thẳng đến bên Phong Tình Cổ Thi:

- Thường mỗ đeo mặt nạ ắt sẽ không bị Cương Thi Đại Pháp của lão hại được chứ?

Phong Tình Cổ Thi nghiêng răng:

- Thì ra hai người đã toan rập, lập kế hại lão phu.

- Lão đừng nổi nóng. Lão sẽ được chăm sóc cẩn thận.

Trong khi Thường Luân nói thì Á Tiên mở cửa địa đạo bí mật. Thường Luân đưa Phong Tinh Cổ Thi xuống địa đạo đó. Á Tiên đi trước dẫn đường.

Phong Tinh Cổ Thi không thể hình dung được là trong Lạc hoa viên lại có gian thạch thất bí mật được kiến tạo ngay dưới lòng đất.

Thường Luân và Á Tiên vừa đưa Phong Tinh Cổ Thi vào gian mật thất đó liền xích tay chân lão ma vào vách đá.

Thường Luân thở ra như vừa trút xong gánh nặng. Trong khi Phong Tinh Cổ Thi thì nghiêng răng ken két:

- Các ngươi sẽ phải ân hận vì hành động này.

Thường Luân nhìn lão qua chiếc mặt nạ quỷ:

- Ta có thể chết nhưng không thể là gã nô bộc của lão.

Thường Luân với tay lấy chiếc mặt nạ treo trên vách đá chụp luôn vào mặt Phong Tinh Cổ Thi.

Lão ma gào lên:

- Tên đệ tử phản trắc, ngươi...

Thường Luân bình thần, ôn tồn nói với lão:

- Lão đã từng có những tên đệ tử chỉ cam nhận làm nô bộc cho lão, ắt sẽ có những tên đệ tử như Thường Luân.

Thường Luân gỡ mặt nạ của hắn quẳng xuống sàn đá. Y bước lại bên Á Tiên:

- Á Tiên, không có nàng thì không biết bao giờ Thường Luân mới bắt được lão già này.

Y vừa nói vừa choàng tay qua vai Á Tiên.

Á Tiên ngược lên nhìn gã:

- Mọi người chỉ muốn những điều tốt cho đại ca thôi.

Thấy Á Tiên và Thường Luân âu yếm nhau, Phong Tinh Cổ Thi tức đến độ thở rốc hồng hộc. Lão muốn dùng Cương Thi Đại Pháp phun độc khí nhưng khốn nỗi chiếc mặt nạ mà lão bị đeo đã che kín miệng, chỉ chừa hai cái lỗ để nhìn mà thôi.

Phong Tinh Cổ Thi nghiêng răng ken két, vừa âm thầm vận hóa chân khí giải tỏa bế huyệt.

Do quá tức giận, nên nội lực của lão nhanh chóng giải tỏa tình huyết. Đang ngồi dưới đất Phong Tinh Cổ Thi bật đứng lên gầm lớn:

- Các ngươi phải chết bởi tay lão.

Lão vung tay, tiếng xích va vào vách đá leng keng. Phong Tinh Cổ Thi giật mạnh tay để bút xích nhưng hồ khẩu của lão bị lộ da bởi sợi xích được đúc có những chiếc gai nhọn.

Máu chảy xuống ròng ròng, nhưng lão ma vẫn giật xích bằng tất cả sự phẫn nộ của mình.

Lão vừa giật vừa nói:

- Lão sẽ phanh xác hai người.

Á Tiền và Thường Luân đứng nhìn Phong Tinh Cổ Thi đang tỏ lộ sự phẫn nộ bằng ánh mắt rất bình thản. Hai người như biết dù Phong Tinh Cổ Thi có cố gắng đến đâu cũng không thể nào bút được bốn vòng xích khóa tứ chi.

Máu đã loang đỏ cổ tay, cổ chân của Phong Tinh Cổ Thi cho đến khi lão ngồi bệt xuống đất.

Lão vừa thở vừa nói:

- Thường Luân, ngươi hãy giết sư phụ của ngươi đi!

Thường Luân chấp tay sau lưng nhìn Phong Tinh Cổ Thi:

- Đệ tử không có hại sư phụ đâu, mà chỉ mong được hầu hạ sư phụ.

Phong Tinh Cổ Thi chớp mắt nhìn Thường Luân:

- Ngươi hầu hạ ta bằng cách này hả? Ngươi biến sư phụ của ngươi thành một tên tử tù thế mà nói hầu hạ. Nếu ngươi còn chút nhân tính, nghĩ đến đạo thầy trò thì hãy thả sư phụ ra!

Thường Luân ngửa mặt cười khanh khách.

Gã cắt tràng cuồng nhiệt đó, nói:

- Đệ tử sẽ thả sư phụ ra khi nào hàm thụ hết tất cả những tuyệt thức ma chiêu của sư phụ.

Phong Tinh Cổ Thi nghiêng răng, đáp lại Thường Luân:

- Thường Luân, ngươi đừng hòng mơ tưởng đến những tuyệt công của lão phu.

Thường Luân cười mỉm:

- Sư phụ tự nguyện truyền lại những khẩu quyết luyện công cho đệ tử thì đệ tử sẽ đáp lại sư phụ bằng sự tôn kính mà cho người hầu hạ hàng ngày. Còn nếu như sư phụ không có lòng với đệ tử thì đệ tử ắt có biện pháp bắt người phải nói ra những khẩu quyết mà sư phụ đã luyện.

Thường Luân vừa nói vừa với tay rút chiếc roi gai máng trên vách thạch thất. Y đặt chiếc roi và chén rượu xuống trước mặt Phong Tình Cổ Thi:

- Sư phụ hãy chọn lấy một thứ để đệ tử được hầu hạ người.

Phong Tình Cổ Thi gầm lên:

- Người hãy cắt ngay cho khuất mắt lão phu.

- Đệ tử muốn biết sư phụ chọn thứ nào.

- Người muốn giết ta thì cứ giết nhưng đừng hòng ép lão phu truyền võ công cho người.

Thường Luân cầm chiếc chén quăng vào vách đá.

“Choang...”

Mặt hoa của Á Tiên nhìn hành động của Thường Luân chẳng lộ một nét biểu cảm.

Thường Luân cầm lấy cây roi gai. Y gần giọng nói từng tiếng:

- Phàm những kẻ không thích uống rượu mời thì thích uống rượu phạt.

Thường Luân vừa nói hết câu, vươn tay quất một roi vào Phong Tình Cổ Thi.

Trên ngực Phong Tình Cổ Thi hiện một đường chỉ máu, da bị những chiếc ga nhỏ câu xước, mắt lão nhắm ghệt lại, nghiến răng để nén không rên la.

Thường Luân cười mỉm, máng cái roi trở về chỗ cũ:

- Một roi đệ tử hầu hạ sư phụ, khi nào người đổi ý thì đệ tử mới cung phụng món khác cho người.

Phong Tình Cổ Thi gục đầu nhìn xuống sàn. Hai giọt nước mắt nhều xuống đọng trên sàn đá.

Thường Luân nhìn hai giọt nước mắt của lão cười mỉm, bình thần chấp tay sau lưng trở gót bước lại bên Á Tiên.

- Muội muội, chúng ta đi.

Á Tiên gật đầu.

Thường Luân choàng tay qua tiểu yêu của nàng dìu đi. Y vừa đi vừa nói:

- Thầy chẳng ra thầy thì ắt có ngày gặp trò chẳng ra trò.

Cánh cửa thạch lao đóng sập lại.

Phong Tình Cổ Thi ngẩng mặt nhìn cánh cửa đá thạch lao, nước mắt của lão bất chợt trào ra chảy xuống chiếc mặt nạ quý.

- Trời đã hại Phong Tình Cổ Thi lão phu rồi.

- o O o -